

ZO ŽIVOTA FARNOSTI

PRÍLOHA RADOŠINSKÝCH NOVÍN

Číslo 2 - JÚN 2018

NAOZAJ VEĽKÝ JE TEN, KTO MÁ VEĽKÚ LÁSKU. (Kempenský)

Putovanie 2018

Aj v tomto roku veriaci našej farnosti navštívili viaceré pútnické miesta – Svätá zem, Poľsko – Zakopané, kostol Fatimskej Panny Márie, Ludzmierz – Ružencová záhrada, Krakow - Lagiewniki – Sanktuárium Božieho Milosrdenstva, kde sme sa zúčastnili 14. ročníka púte rádia Lumen, hora Živčáková a Rajecká Lesná. Okrem toho viacerí veriaci putovali na rôzne pútnické miesta individuálne. V auguste plánujeme púť na horu Butkov – Skalné Sanktuárium Božieho milosrdenstva. Kto si raz povedal, že ako je lúka posiatá kvetmi, tak naše Slovensko je posiate mariánskymi svätyňami a inými pútnickými miestami. Máme tu naozaj veľa miest, ktoré priťahujú tisíce pútnikov, túžiacich po hlbšom zážitku s Bohom. Je známe, že počas putovania si skupiny

pútnikov spievajú rôzne piesne. Nespieva sa preto, aby sa putujúci nenudili po ceste, ale preto, že sa piesňou zjednocuje celá skupina putujúcich v spoločenstve viery a modlitby. Piesňou sa duša pútnika ponára do svojich hĺbok a otvára sa novým milostiam. Jednou z obľúbených piesní je pieseň „Božia Rodička, k tebe voláme, by si prispela k našej ochrane, Ave, Ave, Ave Mária...“ Táto pieseň sa spieva často aj počas májových pobožností, pretože sa utiekame pod ochranu Božej Matky. Patrí k pokladu našej viery a k vyjadreniu našej zbožnosti, ktorú sme sa naučili od našich rodičov a starých rodičov. Pútnici nielen putujú na miesta mariánskych chrámov, ale si aj vyprosujú ochranu Božej Matky na všetkých životných cestách. Medzi takých pútnikov určite patrí aj sv. Ján Pavol II. Veď on si zvolil na začiatku svojho pontifikátu heslo „Totus Tuus, Mária“ – Celý tvoj, Mária a zveril svoju apoštolskú službu pod jej

ochranu. Matka Božia stojaca pod krížom neopustila svojho Syna, ale ho sprevádzala na púti jeho pozemského života, ktorá sa končila na Kalvárii. Podobne môžeme povedať aj o nás. Matka Božia aj nás sprevádza na púti nášho života. Ako bola verná svojmu Synovi, tak aj dnes je verná svojim synom a dcéram, kráčajúcim v stopách Ježiša. Prichádzajme teda na posvätné miesta ako pokorní pútnici a nie s túžbou po senzáciách a zjaveniach. Zastavme sa, stíšme sa, modlitbou, obetou a rozjímaním si obnovme svoj vzťah k Bohu a na príhovor nebeskej Matky Panny Márie si vyprosíme hojnosť milostí a Božieho požehnania.

A teraz niekoľko slov k plánovanej púti na vrch Butkov, kde sa nachádza Skalné sanktuárium Božieho milosrdenstva. V obci Ladce, ktorá má 2600 obyvateľov, je postavený nový kostol zasvätený Božiemu milosrdenstvu, kde sú uložené relikvie sv. Faustíny Kowalskej, apoštolky

Účastníci púte v Rajeckej Lesnej
Foto: M. Bušíková

Putovanie 2018

Božieho milosrdenstva. Už z diaľky nás upúta dvanásť metrov vysoký kríž na hore Butkov, do ktorého je vložená relikvia dreva svätého kríža a kamienok zo skaly na Golgote, z Baziliky Svätého hrobu v Jeruzaleme. Autobusom sa dostaneme na záchytné parkovisko, odkiaľ naša cesta povedie lesom. Cesta je zo začiatku strmá, ale pri ceste je niekoľko lavičiek na posedenie a nabratie nových síl. Po úvodnom „stupáku“ nasleduje jednoduchšia cesta, po ktorej prechádzame popri jednotlivých zastaveniach krížovej cesty. Na vrchole hory je okrem spomínaného dvanásťmetrového kríža pamätník sv. Jána Pavla II., sv. sestry Faustíny a kaplnka Božieho milosrdenstva, kde základný kameň pochádza z hrobu sv. Faustíny, apoštolky Božieho milosrdenstva v Poľsku - Lagiewniki. Z vyhliadkovej terasy sa pred pútníkmi rozprestiera nádherná panoráma doliny rieky Váh. Hora Butkov je najmladším pútnickým miestom na Slovensku. Využime možnosť putovať do Sanktuária Božieho milosrdenstva na hore Butkov a prosíme slovami Mons. Tomáša Galisa, ktoré povedal 22. februára 2017: „Nech Panna Mária, Matka milosrdenstva, nás

vezme pod svoj ochranný plášť a sprevádza nás cestami života, aby sme skrze ňu prišli k jej Synovi.“

Spracovala: M. Bušíková
Zdroj: Kongregácia sestier Božieho milosrdenstva

Kríž na hore Butkov
Prevzaté z internetu

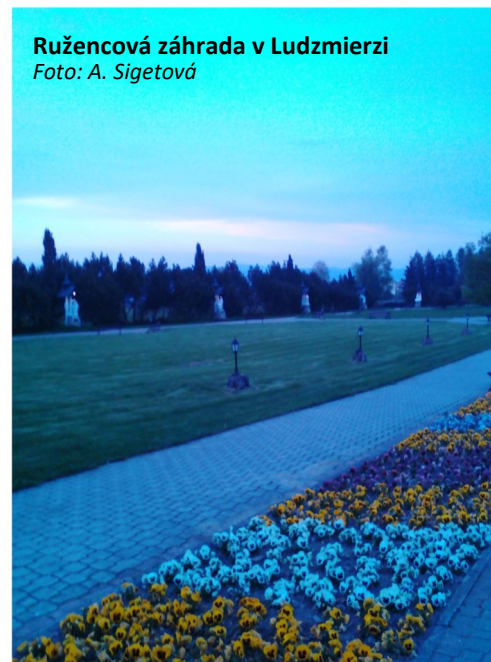
11. zastavenie krížovej cesty v svätyni Jána Pavla II. v Krakove, postava vpravo je sv. Ján Pavol II.

Foto: A. Sigetová

Ružencová záhrada v Ludzmierzi

Foto: A. Sigetová

Mozaiky Marka Rupnika v svätyni Jána Pavla II.

Foto: A. Sigetová

Pápežské rúcho Jána Pavla II. po atentáte

Foto: A. Sigetová

Foto: M. Bušíková

Foto: M. Bušíková

VYPNI TELKU, ZAPNI SEBA

V dňoch 28.5. až 2.6. sa uskutočnil 5. ročník akcie Vypni telku, zapni seba, ktorú organizuje eRko s cieľom cvičiť si vôľu a stráviť niekoľko dní bez televízie, počítača a mobilu. Heslo ročníka bolo: **SPOLU OSLOBOĎME SLOVÁ – S.O.S.** Podujatie viedli Juraj Goryl ako námorník Šalom a Andrej Lukačovič ako Papagáj Puk. Deti so svojimi vedúcimi odtajňovali slová pokoja – opravovali nefungujúci maják (pre deti zhotovil J. Kučera). Odtajnené slová pripievňovali po skončení dňa na jednotlivé poschodia majáka. Boli to: Zaujímaj sa, Hovor pravdu, Neboj sa, Prepáč, Zaži odpustenie.

Podujatie bolo zatiaľ najúspešnejšie aj čo sa počtu zapojených detí týka, v jednotlivých dňoch ich bolo dvadsaťpäť až tridsaťosem, aj čo sa týka počtu detí, ktoré sa vedeli zrieknuť médií, tých bolo jedenásť. V stredu 30. 5. bola hosťom podujatia Mgr. Mária Escherová, ktorá - ako bývalá učiteľka chémie a biológie a dobrá znalkyňa minerálov, urobila s deťmi chemický pokus s modrou skalicou a klincom a urobila ukážku viacerých zaujímavých minerálov z celého sveta zo svojej zbierky spojenú so súťažou v zapamätaní si ich názvov a lokalít ich pôvodu. Víťazov od-

menila sladkosťou i malým minerálom. V posledný deň podujatia deti spísali svoje predsavzatia na upevnenie viery a v nedeľu ich na paneli odniesli cez svätú omšu ako obetný dar.

Počas jednotlivých dní podujatie viackrát navštívili niektorí rodičia a prispeli slad-

kosťami pre deti. Manželia Cesnekovi podarovali centru na ďalšie používanie brúsené džbány na vodu a misy na drobné pohostenie pre deti. Srdečne ďakujeme, nech ich Pán odmení.

Text a foto: A. Sigetová

Deti pri hre

P. Escherová robí s deťmi chemický pokus

SPOMIENKY NA RADOŠINU

Človeku zakotvia v pamäti niektoré minulé udalosti na celý život. Jedny z nich sú príjemné a radostné, iné smutné a bolestivé. Medzi tie prvé patria aj moje spomienky na Radošinu.

Po krutých päťdesiatych rokoch minulého storočia, kedy perzekúcie a likvidačné praktiky neobišli ani našu rehoľu – Spoločenstvo Dcéer kresťanskej lásky sv. Vincenta de Paula, nastalo uvoľnenie a nám sa otvorili brány osemnásťročného „väzenia“ v Kostolnej. Písal sa rok 1969, mala som vtedy tridsaťosem rokov, keď nás navštívila provinciálna asistentka, sestra Filoména Palkovičová, aby nám oznámila, že nás rozdelia do farností po celom Slovensku. A tak v zmysle poslania našej rehole slúžiť tým, ktorí pomoc potrebujú, či už sú to chorí alebo chudobní, poslali jednu na východ, druhú na západ, tretiu na sever, ďalšie šli do Čiech. Nejednej sa zaleskla v očiach slza smútku, pretože za ten čas spoločného života sme si na seba zvykli a prenikli nás obavy z nepoznaného. Mňa poslali do Radošiny. Odprevádzali ma šiesti miništranti pomáhajúc mi s batožinou a veru aj im sa pri lúčení rozkotúľali slzy po líkach. Ale smútok netrval dlho.

V Radošine sme sa stretli štyri sestričky. Okrem mňa prišli dve z Močenka – Karitas a Graciana, ktorú neskôr vystriedala Xavéria. Po týždni pribudla Kajetána Magdolenová, ktorá prišla z Brehova a stala sa našou vedúcou. Na fare nás privítal pán dekan Andrej Balogh. Bývala tam s ním jedna starénka, ktorá v izbe chovala kuriatka a morčatá a veruže to bolo v číť aj v ovzduší. Nuž, mali sme čo robiť pár dní aj do polnoci, kým sme dali faru ako-tak do poriadku. Hneď sa začali zbierať za nami farníci horiac zvedavosťou, čo to tam stvárame. Jeden miništrant (syn kostolného otca) poznamenal, že si vždy myslel, že sestričky sa celé dni len modlia, a tu: čuduj sa svete! Ony vedia všeličo porobiť a nič im nie je ťažké! Pani Panská, sestra našej sestričky Anny Šelejovej, bola vždy nablízku ochotná pomôcť, čo bolo treba kúpiť, či inak zabezpečiť.

Rozdelili sme si funkcie. Kajetána mala učiť náboženstvo, Karitas opatrovať cho-

Tri zo štyroch zľava: Karitas Baďová, Kajetána Magdolenová a Nilla Mlynčeková pred vchodom do radošinského kostola

rých, Graciana varit' (pre pána dekana, aj pre starých a chorých v dedine) a ja, Nilla, som mala byť kostolníčkou. Kostol bol v žalostnom stave. Špinavý a zaprášený, na vnútorných rímach kopy prachu, možno aj tridsaťcentimetrová hrúbka. Bezradne som naň pozerala, ako ho v tej výške odstrániť, keď tu jeden chlapec prišiel s nápadom zavolať futbolistov, nech prinesú hasičský rebrík, metličky, lopatky a vedrá. Aj sa tak v najbližšiu sobotu stalo. V tú ďalšiu nám Rudko Manas poometal kostol z pavučín. Nasledovali lavice. Aj na nich bola nalepená špina. Nieкто nám poradil uvariť kolofóniu (tzv. lúhový kameň) a vydrhnúť ich. Pomoc mi ponúkla pani Prachárová. Musel to byť silný koncentrát, skoro som sa pri tej práci otrávil. V noci ma dusilo, Karitas ma musela ratovať. Nosila mi studenú vodu na vonkajšie aj vnútorné vyplachovanie. Keď som sa pozviechala, bolo treba lavice ponatierať priesvitným lakom. Ochotne sa pridali chlapci. Natrelí dve vrstvy. Zvlášť si spomínam na tri dievčatá – Katku Šugrovú, Evku Grežovú a Gabiku Kováčikovú. Stali sa mojou pravou rukou. Ich cesta zo školy smerovala najprv na faru, až potom šli domov. Raz prišli celé rozhorčené, že im učiteľ na prírodopise vysvetľoval, ako vznikol život na zemi sám od seba a človek z opice...

Tu sa Katka ozvala, že nie tak, súdruh učiteľ, na náboženstve sme sa učili, že všetko stvoril Boh. Klobúk dolu pred jej odvahou! Sestrička Kajetána učila náboženstvo v Radošine. Keďže v tom čase bolo v škole okolo štyristo detí, mňa pos-

lala raz do týždňa vyučovať deti do Behyniec a do Bzi-niec. V nedeľu sme chodili na vychádzky do blízkeho lesa. Okolie Čertovej pece sa na jar od snežienok len tak belelo. Ozdobili sme nimi kostol na sviatok sv. Jozefa. Prechádzky lesom vo mne umocňovali pocit slobody, akoby mi narástli krídla. Po snežienkach rozkvitli konvalinky. Raz sme sa vybrali s deťmi aj na ne a zabľúdili sme v lese. Bolo nás trinásť. Toľko sme chodili sem i tam, až sme sa ocitli na Havrane. Čo teraz? Už sme boli nachodené, že ťažko bolo čo len pomyslieť, aby sme domov išli peši. Medzitým sa už poriadne zotmelo a rodičia sa o svoje deti iste strachovali. Tu nám zastavil šofér linkového autobusu. Lenže peniaze sme pri sebe nemali, len plné náručia konvaliniek a v očiach radosť, že budeme mať pekne vyzdobený kostol i jaskynku pri ňom. „Ako Vám zaplatíme?“ Šofér odvetil, že nám započíta teda aj úroky.

Pri Lurdskej jaskynke sme mávali májové pobožnosti k Panne Márii. Na začiatku vždy niektoré z detí povedalo básničku, potom sme zaspievali litanie a na konci mariánsku pesničku, ba niekedy sme pridali aj nejakú mládežníčku. Zvykli sme si tam zaspievať aj v sobotu s dievčatami, keď sme poupratovali kostol. V nedeľu ostatné sestričky navštevovali chorých vo farnosti a ja som ostávala na fare. Hneď bola plná fara detí. Spolu sme hrávali rôzne stolové hry.

Za farou bola veľká ovocná záhrada. Roky nebola udržiavaná, konáre krížomkrážom poprerastané, nedalo sa ani prejsť pomedzi stromy. Hotový raj pre vtáctvo, ktoré si mohlo v korunách stromov nerušene hniezdiť. A tak sme v jednu jarnú sobotu s deťmi zorganizovali brigádu. Z domu si priniesli potrebné náradie, aby mohli vyklčovať či vypíliť zbytočné výhonky a konáre. Výsledok sa dostavil už v prvú jeseň. Ovocia sme mali toľko, že sme rozdávali tým, ktorí nemali. Kto chcel, mohol si prísť aj sám naobrať. Ľudia nám na oplátku prinášali zemiaky a zeleninu.

Trápilo nás aj okolie kostola. Na jar bývali cestičky vedúce k bránam a do fary za-blatené. Pýtali sme len trochu štrku alebo piesku na pozasýpanie jám, ale dobrí ľudia nám vyšli v ústrety s oveľa väčšou mierou. Prihlásili sa dvaja ochotní murári, že vybetónujú plochu pred kostolom aj chodníky. Nakúpili sme potrebný materiál, zohnali veľkú miešačku a začala sa veľká brigáda. Aj chlapcov riaditeľ školy na ňu uvoľnil. Pán dekan Balogh o ničom nevedel, postavili sme ho pred hotovú

Horný rad vľava: Pavol Prachár, František Šugra, sestrička Nilla, Vladko Kováčik
Stredný rad: Vladimír Oravec, Jozef Vičan, Jozef Markovič
Dolný rad: Ivan Šteplá, Jaroslav Kupec, Jozef Gálik, Jozef Oravec, Gabriel Vadrna, Peter Vičan

vec. Sestričky na fare pre brigádnikov varili a ja som roznášala jedlo.

Blízko kostola bola hudobná škola. Chlapci, ktorí ju navštevovali, sa cestou zvykli zastaviť aj na fare. Raz sme tak spoločne uvažovali, čím by sme mohli ozvláštniť radošinské hody, pretože sa blížil ich termín, keď tu padol návrh dať sa dokopy a spoločne niečo zahrať v kostole. Jeden hral na klavíri, druhý na saxofóne, tretí na trúbke a štvrtý na gitare. Vyšli sme na chór a keďže čítať z nôt im nerobilo problém, hneď spustili Ty si, Pane, v každom chráme. Pokračovali piesňou Hostiu vítajme a pridali aj Ach, podťte kresťania. Keď to párkrát precvičili, zavolali aj dievčatá, ba aj mužov a ženy. V hodovú nedeľu kostol len tak hučal, všetko spievalo. Pán dekan bol užasnutý (bolo to pre neho prekvapenie, podarilo sa nám to udržať v tajnosti), a tak mi dal peniaze, aby som tým chlapcom niečo kúpila, že si zaslúžia. Ľudia už nedali pokoj a chceli, aby zahrali aj na Vianoce. Ešte teraz mám v živej pamäti melódiu Tichej noci, ktorou Štefan Rolinec na trúbke zvolával ľudí na polnočnú omšu z kostolnej veže.

Farníci vidiac, že vo farnosti sa stále niečo deje, nás ochotne podporovali. Nielen materiálne, ale aj finančne. Keď sme už mali na tie časy nasporenú peknú sumu - dvadsaťdvatisíc korún, rozhodli sme sa, že do kostola kúpime koberce. Pán kostolník z Behyniec nás zobral priamo do fabriky na ich výrobu a nakúpili sme ich do celého kostola.

Pred Vianocami nám Rudko Manas s Kováčikom priviezli živé stromčeky z lesa. Rudko spravil ich osvetlenie a dievčatá Naňové, v tom čase vysokoškolačky, ich ozdobili. (A vraj to robia dodnes, nech ich Pán Boh za to požehná a odmení!) Aj ich mamička nás veľa podporovala. Nemôžem nespomenúť aj Milku Močkovú, ktorá nám venovala polovicu svojho zárobku. Ľutovala nás, že sa veľa narobíme. V kostole bolo zima, tak nainštalovali päť

akumulačných elektrických kachlí. Bolo to dobre aj pre tých starých ľudí, čo ráno chodievali na sväté omše. Ibaže hocikedy v noci vyhodilo poistky. Keď sme ráno vstávali a videli, že sa v Lurdskej jaskynke nesvieti, už sme vedeli, že v kostole nie je prúd. V takých prípadoch som utekala zobudiť pána Ferkoviča, elektrikára, nech to ide opraviť. Snehu bolo po kolená a trvalo mu aj pol hodiny, kým prišiel do kostola. Vtedy som sa modlila: „Pane, ja ti to s láskou obetujem za posvätenie duší.“ A Pán ma za to aj odmenil nesmiernou radosťou. Nech je za to naveky pochválený!

Dlho naše dobré časy netrvali. Jedného dňa si nás predvolal cirkevný tajomník na okresný výbor do Topoľčian a vraj, že nesmieme ďalej žiť uprostred ľudí, len v uzavretom kláštore. Že ich ideológia sa nezhoduje s našou, že kazíme deti a mládež, ba aj ostatných ľudí, a preto nás musia z farností zobrať. Bola to pre nás rana. Aj pre pána dekana. Už si na nás zvykol a stávalo sa niekedy, že keď niekto prišiel za ním po radu, poslal ich za nami, vraj sestričky majú viac trpezlivosti, ony to lepšie poriešia. V takých prípadoch sme ľudí vypočuli, niekedy si s nimi poplakali alebo sa zasmiali a poslali k Pánu Ježišovi do kostola. Po nejakom čase prišiel cirkevný tajomník za nami na faru a pritvrdzoval. Aby sme si hľadali byt, na fare už nemôžeme ostať. Oproti kostolu stál rodný dom našej sestričky Paskálie a keďže bol neobývaný, tak nám ho jej rodina ponúkla. Aj tu sa prejavila nezištná ochota farníkov pomáhať, pretože ho bolo treba poopravovať. Pristavili kúpeľňu, WC aj kuchyňu, vykopali studňu. Boli by pre nás spravili aj nemožné, len aby sme zostali. Aj z Liptova, odkiaľ pochádzam, prišla pomoc v podobe môjho brata, švagra a ich kamaráta. Prišli zavčasu ráno, ešte pred sv. omšou. Švagor bol organista, tak hneď sadol za organ a začal hrať. Po skončení sa pustili do práce. Naťahovali v izbách linoleá, montovali

garniže a vtedy sme tam už mohli stráviť aj prvú noc. V tom čase sa jeden chlapec (Gusto Minarovič) z filiálky Bzince prihlásil do seminára. Pán dekan celý natešený nám to prišiel zvestovať do kuchyne. Pane, vďaka ti za to, za tú celú našu drinu, ale vďačnú! Avšak primície sme mu prišli pomáhať chystať už z nového pôsobiska.

Najviac sa nášho odchodu báli starí a chorí. Ošetrovala ich sestrička Karitas Boďová, ktorú na polovičný úväzok zamestnal aj pán primár MUDr. Grešner. Ale navštevovali sme ich aj my ostatné, nosili sme im aj stravu. Volali nás ku každému chorému. Aj jeden učiteľ z radošinskej základnej školy mal chorého otca. Mal rakovinu. Raz prišiel za nami s prosbou, či by sme mohli ísť k nemu, lebo už sa na otca nemôže pozeráť, ako trpí, a nevie mu pomôcť. Vybrali sme sa dve a boli sme pri ňom celú noc. Modlili sme sa až do rána, až kým poslednýkrát nevydýchol. Vďačnosť tej rodiny sa nedá opísať.

Prišiel rok 1972 a s ním aj nariadenie, že musíme z Radošiny nadobro odísť. Pán dekan v snahe odvrátiť toto rozhodnutie zavolať cirkevného tajomníka na faru. Hľadal možné riešenie, len aby sme mohli zostať. Cirkevný tajomník sa vyjadril, len ak opustíme reholu, čo pre nás znamenalo vyzliecť sa z rúcha. To ani pre jednu z nás neprichádzalo do úvahy, hoci ľudia nás presviedčali, aby sme to kvôli nim urobili. Bolo práve po Veľkej noci, keď pán dekan vo farských oznamoch po sv. omši vyhlásil, že v utorok ráno bude za nás slúžiť ďakovnú svätú omšu. O polnoci faru obsadili vojaci, ak by ľudia robili vzburu. V ten deň prišiel do kostola snáď každý. Ľudia nešli do práce, ani deti do školy. Už na nás čakalo aj nákladné auto, ktoré nás malo neznámo kam previezť. Spomínam si, že jeden miništrant, Jožko Oravec, na ňom poprepichoval pneumatiky. Po sv. omši všetci zostali stáť, nikto sa nehýbal. Povedala som sr. Kajetáne, aby sme už išli von. Pustila som sa cez sakristiu, ale nebolo kam stúpiť, všade po zemi sedeli chlapci. „Sestrička, kam to idete? Prídeme v sobotu za vami.“ „Chlapci, my samé nevieme, kam nás idú odviezť. Napíšeme vám.“ Ako sme vyšli z kostola, všetci ľudia sa chceli s nami rozlúčiť. Ešte sme stihli pri jaskynke s deťmi zaspievať pieseň, keď vtom hlasno zatrúbilo auto. To prišiel po nás na Tatre 603 príslušník štátnej bezpečnosti, tzv. tajný. „Deti, tak už po nás prišli,“ hovorím im. „Buďte dobré. Nech vás Matka Božia ochraňuje!“ Deti sa dali do hlasitého plaču, pridali sa aj ostatní ľudia. Išli sme si po batožinu a naložili ju do nákladného auta. Ako sme nastupovali do Tatry, počujem, ako tajný hovorí: „Ešte aj mňa rozbrečali tie baby!“ Ľudia

Zľava: Sr. Kajetána Magdolenová, Gabika Kováčiková, sr. Nilla Mlynčeková, Katka Šugrová, Evka Grežová

vytvorili špalier okolo celej cesty a mávali nám šatkami aj vreckovkami, každý tým, čo mal pri sebe. Tak sme ticho prešli cez

sme s tebou trpeli a zomreli? Nech sa stane tvoja vôľa. Za všetko ti vďaka! pomyslela som si a všetka ťarcha zo mňa

Radošinu, lúčiac sa s nimi cez okno. Mlčali sme a celou cestou sme sa modlili, netušiac, kam nás vezú a čo s nami ďalej bude.

Až keď sme prechádzali Slovenskou Ľupčou a na kopci videli zámok, vodič nám povedal, že tam budeme bývať. Na nádvorí nás už pri výťahu, ktorým vozili uhlie, čakala batožina. Privítal nás páter Vojtech Lovíšek, saleziánsky kňaz, ktorý nám spravil krátku prehliadku po zámku vrátane hladomorne, deväťdesiat metrov hlbokej studne, z ktorej viedli tajné chodby von zo zámku a zaviedol nás až na najvyššie poschodie, vraj tu bude náš domov. Bolo tam už sústredených deväť rehoľných skupín, vincentiek nás bolo dvadsaťsedem. Rozdelili nás po deväť do izieb. V kaplnke ma ohromil veľký kríž a na ňom Pán Ježiš živý, zomierajúci. „Ach, Pane, priviedol si nás sem, aby

spadla. Pomaly sme si začínali zvykať. Z Čiech nám priviezli pátra Františka Majerníka, vraj z trestu. Stal sa nám ozajstným duchovným vodcom. Aj páter Lovíšek bol sem preložený z trestu. On bol zase živý, veselý, nacvičoval s nami spevy a divadlá. Nemali sme ešte každá svoj breviár, tak sestričky rozmnožili laudy a večery a všetci sme sa spoločne modlili. Každý týždeň viedla modlitby iná rehoľa. Bolo to krásne obdobie. V lete sme chodili na maliny, hriby, všetko potom dali do spoločného a takto sme vytvorili peknú veľkú rodinu. Viedli sme skutočne duchovný život. Keďže sme nemali fyzickej roboty, ostávalo nám viac času pre Pána. Aj Radošínčania za nami prichádzali, prípadne aj my do Radošiny upratať kostol či faru, a tak sme sa navzájom potešovali. Nech je za všetko pochválený a zvelebený Pán!

Podľa spomienok sestričky
Nilly Mlynčekovej
spracovala jej neter Daniela Šugrová.

Poznámka: V súčasnosti z menovaných štyroch sestričiek je nažive už len Kajetána (95-ročná) v Chynoranoch a Nilla (zanedlho 88-ročná) v Beluškých Slatiňách.

Slová p. dekana, ktoré adresoval rodičom na slávnosti prvého svätého prijímania 13. mája 2018:

„Uisťujem vás, že keď správne vychováte svoje deti v kresťanskej viere, nebudete sa musieť za ne hanbiť, ani plakať. Ak by to tak nebolo, prídte ku mne reklamovať sviatosť krstu, ja to posuniem ďalej.“

Sv. biskup Irenej k listom sv. Pavla:

Lebo ako zo suchej pšenice nemôže bez vody vzniknúť jedno cesto, ani jeden chlieb, tak sme sa ani my mnohí nemohli stať jedno v Kristovi Ježišovi (porov. Gal 3,28; Rim 12,5) bez vody z neba. Naše telá získali túto jednotu, ktorá vedie k neporušenosti, skrze krstný kúpeľ, a duše zasa skrze Ducha (porov. Jn 3,5).

DESATORO NA PRÁZDNINY

1. Keď cestuješ, rozlúč sa s rodičmi a známymi, ale nie s Nebeským Otcom.
2. Nezabudni si nabaliť dôležité veci, doklady, obväzy, ale aj duchovnú knihu, Sväté Písmo.
3. Vezmi si také topánky, ktoré by ťa v nedeľu priviedli do kostola.
4. Chodiac po horách i dolinách, mestách i dedinkách nestráť cestu k Bohu.
5. Na turistike pomôže pri zablúdení kompas. Pri „poblúdení“ určite pomôže modlitba.
6. Dbaj o žalúdok, ale súčasne aj o dušu, aby neboli hladné.
7. Nos okuliare proti slnku tak, aby ti neclonili pri pohľade na Boha.
8. Nemaj smeti v batožine, ale ani v duši.
9. Rozdávaj okolo seba úsmev a radosť namiesto hrešenia a hundrania.
10. Z prázdnin sa vráť oddýchnutý, zdravý a lepší!

Rodina ako spoločenstvo lásky

Rodinu tvoria otec, mama a deti. Rodina je najkrajším miestom úprimného rozhovoru, vzájomnej dôvery a lásky. V takejto rodine sa každý cíti dobre. Rodina je spoločenstvom lásky, kde sa všetci majú navzájom radi. Rodina vznikla z lásky muža a ženy.

Každý potrebuje teplo domova a rodičovskú lásku. Ľudia môžu veľa vecí zmeniť, môžu zmeniť zamestnanie, stravovanie a mnoho ďalších vecí. Jednu vec nemôžu zmeniť — a tou je rodina. Každé dieťa potrebuje otca a mamu a nikto iný ich nemôže nahradiť. Otca nenahradí žena a ženu nenahradí muž. A predsa niektorí ľudia chcú, aby rodinu tvorili dvaja muži alebo dve ženy. Táto nenormálna predstava môže priniesť ľuďom veľké nešťastie! Rodinu treba chrániť, podporovať a pomáhať jej, aby deti mali svojich rodičov — otca a mamu. Dieťa potrebuje milujúcich rodičov.

Štefan Kónya

Myšlienka

Nech sa nik vo vedomí svojej hriechnosti neodťahuje od spoločnej radosti, nech nikoho neodrádza od verejných bohoslužieb bremeno pokleskov. Ak je niekto hriešny, v tento deň si nemá zúfať nad odpustením: veď práve to je nemalou prednosťou tohto dňa. Ak si zločinec zaslúžil raj, prečo by si nezaslúžil odpustenie kresťan?

O čom sa píše v Svätom Písme

Kniha Kazateľ – Rozdielnosť časov

¹⁰Všimál som si zamestnanie, ktoré dal Boh synom človeka, aby sa ním zaoberali. ¹¹On urobil všetko dobre na svoj čas; vydal im svet, aby ho skúmali, ale človek nemôže pochopiť dielo, ktoré Boh vytvoril od počiatku až do konca. ¹²Poznal som, že pre nich nie je nič lepšie ako radovať sa a dobre robiť vo svojom živote. ¹³Lebo aj to, že každý človek je a pije a vidí úžitok zo svojej námahy, je Boží dar. ¹⁴Zvedel som, že všetky diela, ktoré urobil Boh, budú trvať naveky. Nemôžeme k nim nič pridať ani z nich ubrať.

Teraz je, čo už bolo, a čo bude, už bolo... ²²A zistil som, že nie je nič lepšie, ako keď sa človek raduje zo svojho diela, lebo to je jeho podiel. Veď kto ho privedie späť, aby videl, čo bude po ňom?

Gregor Nyssenský hovorí o knihe:

„Je čas rodiť a čas zomrieť.“ Kiež by bolo aj mne dané, aby som sa načas narodil a v pravom čase zomrel. Nech nik nehovorí, že Kazateľ teraz poukazuje na toto nedobrovoľné narodenie a samovoľnú smrť, akoby to bol podľa neho priamo čnostný čin. Veď ani pôrod nenastáva podľa vôle ženy, ani smrť nie je zo slobodného rozhodnutia zomierajúcich. Ale čo nie je v našej moci, nemôže nik nazvať ani čnosťou, ani chybou. Treba teda poznať správny čas pôrodu i smrť v pravom čase. Predčasne rodíme seba samých a robíme sa nedokonalými a odkázanými na pomoc vtedy, keď v nás nebola stvárnená, ako hovorí Apoštol, „Kristova podoba“ (Gal 4,19).

O odkázanosti človeka

¹³Veď Pán dá požehnanie a svoje plody vydá naša zem. ¹²Pane, ty nám daruješ pokoj; veď všetky naše diela si nám ty urobil. (Ž 85)

Dve nádoby (poučný príbeh)

V Číne mal jeden nosič vody dve veľké hlinené nádoby, každú zavesenú na konci palice, ktorú nosil na rame-nách.

Jedna mala prasklinu, druhá bola dokonalá.

Na konci dlhej cesty, ktorá trvala od potoka až k domu, bola v prasknutej nádobe len polovica vody a v druhej vždy plná miera. Chúďa prasknutá nádoba sa hanbila za svoju nedokonalosť a cítila sa úboho, pretože je schopná len polovičného výkonu. Po dvoch rokoch súženia oslovila nosiča: „Hanbím sa, pretože voda počas cesty domov oteká.“

Nosič jej odpovedal: „Všimla si si, že kvietky rastú len na tvojej strane chodníka a nie na druhej? Vedel som o tvojej nedokonalosti a na túto stranu cesty som porozsieval semená rastlín. To ty si ich každý deň polievala, keď sme sa vracali domov. Dva roky zbieram tieto krásne kvetiny, aby som si ozdobil svoj stôl. Keby si nebola taká, aká si, táto krása by nemohla rozžiariť môj dom.“

Všetci máme svoje osobité chyby.

Všetci sme prasknuté hlinené nádoby. Tieto praskliny a chyby, ktoré sú v každom z nás, robia náš život zaujímavým a vzácnym. Len musíme **každého prijať takého, aký je** a vidieť v ňom to dobré.

Všetci sme dokonalí presne takí, akí sme. A práve naša nedokonalá dokonalosť nám dáva punc jedinečnosti a výnimočnosti.

Nechcime byť dokonalými. Túžme byť výnimočnými.

Sedemdesiatnici

po sv. omši

Zľava: vdp. dekan Ľubomír Havran, vdp. Miroslav Kováč

Jubilanti horný rad: Bartošek Pavol, Sigetová Anna r. Uhlíková, Vavris Peter, Prachár Jozef, Ing. Vavřík Vít, Pitáková Marta, r. Sigetová

Stredný rad: Manasová Ružena r. Blahušová, Vanková Helena r. Stískalová, Kučerová Eva r. Vadrnová, Tomašovičová Mária r. Vlasáková, Javorková Mária r. Miklošková, Pochodyová Marta r. Hlučová

Prvý rad: Šurinová Helena r. Balážiková, Brezovan Jozef, Líšková Valéria r. Bartovičová, Kováčová Helena r. Mitošinková, Machovičová Marta r. Kollárová

Foto: R. Erent, 2018

OZNAMY

VÝZNAMNÉ LITURGICKÉ DNI

JÚL

2.	Návšteva Panny Márie	sviatok
3.	Sv. Tomáš, apoštol	sviatok
5.	Sv. Cyril a sv. Metod, vierozvestovia	slávnosť
11.	Sv. Benedikt, opát, patrón Európy	sviatok
17.	Sv. Andrej Svorad a Benedikt, patróni Nitrianskej diecézy	sviatok
25.	Sv. Jakub, apoštol	sviatok
26.	Sv. Joachim a Anna, rodičia Panny Márie	spomienka

AUGUST

6.	Premenenie Pána	sviatok
9.	Sv. Terézia Benedikta z Kríža, mučenica, patrónka Európy	sviatok
10.	Sv. Vavrinec, diakon, mučeník	sviatok
15.	Nanebovzatie Panny Márie	slávnosť
22.	Panna Mária, Kráľovná	spomienka
24.	Sv. Bartolomej, apoštol	sviatok
29.	Mučenícka smrť sv. Jána Krstiteľa	spomienka

SEPTEMBER

8.	Narodenie Panny Márie	sviatok
12.	Najsvätejšie meno Panny Márie	spomienka
14.	Povýšenie sv. Kríža	sviatok
15.	Sedembolestná Panna Mária, patrónka Slovenska	slávnosť
21.	Sv. Matúš, apoštol a evanjelista	sviatok
22.	Sv. Emerám, biskup, mučeník	spomienka
29.	Sv. Michal, Gabriel, Rafael, archanjeli	sviatok

KRÁTKE SPRÁVY Z FARNOSTI

- 8.4. v nedeľu Božieho milosrdenstva sa veriaci zúčastnili na sv. omši v kaplnke Komunity Kráľovnej pokoja v kaštieli. Svätú omšu celebraval otec biskup Stanislav Stolárík. Popoludní bola vo farskom kostole pobožnosť k Božiemu milosrdenstvu s modlitbou Korunky pred vystavenou Oltárnou sviatosťou.
- 9. apríla bola sv. omša zo sviatku Zvestovania Pána, ktorá sa z dôvodu veľkonočných sviatkov slúžila v neskoršom termíne.
- V nedeľu Dobrého pastiera 22.4. sa konala zbierka na Kňazský seminár v Nitre, popoludní sa uskutočnila pobožnosť za kňazské povolania.
- 29.4. sa veriaci vybrali s p. dekanom na pešiu púť k rotunde sv. Juraja v Nitrianskej Blatnici pri príležitosti sviatku sv. Juraja. Sv. omšu pre tisíce pútnikov slúžil vojenský ordinár biskup František Rábek.
- V dňoch 4. a 5. mája sa skupina 11 pútnikov zúčastnila na 14. púti rádia Lumen v Krakove - Lagiewnikoch, ktorá sa konala pri príležitosti 25. výročia rádia Lumen. Sv. omšu na priestranstve pred svätyňou pre 25 tisíc slovenských pútnikov celebraval najmladší slovenský biskup Marek Forgáč. Okrem toho pútnici navštívili svätyňu Panny Márie Fatimskej v Zakopanom, Ružencovú záhradu v Ludzmierzi a v Krakove tiež svätyňu Jána Pavla II.
- 9. mája sa na prípravnom stretnutí pred Misijnou púťou detí v Rajeckej Lesnej deti zišli na opekačke a pohovorili si o pripravovanej púti.
- 12. mája sa 32 pútnikov, z toho 21 detí – koledníkov, zúčastnilo na Misijnej púti v Rajeckej Lesnej. Sv. omšu pre deti slúžil otec biskup Tomáš Galis.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY 7—9/2018

JÚL

Evanjelizačný: Aby kňazi, ktorí s námahou a v samote pastoračne pôsobia, pociťovali neustálu pomoc a podporu Pána a spoločensť.

Úmysel KBS: Nech sa oslavy dedičstva otcov našej viery, sv. Cyrila a sv. Metoda, prejavia v živote národa.

AUGUST

Všeobecný: Aby závažné a ekonomické rozhodnutia slúžili na ochranu rodiny ako pokladu ľudského spoločenstva.

Úmysel KBS: Nech je prázdninový a dovolenkový oddych spojený aj s obnovou ducha v našom národe.

SEPTEMBER

Všeobecný: Aby mladí Afričania mali prístup k vzdelávaniu a práci vo vlastnej krajine.

Úmysel KBS: Nech námahy našich žiakov a študentov sprevádza pomoc Ducha Svätého.

ADORÁCIA

V Radošine vo štvrtok pred prvým piatkom od 23. do 24. hod., prvý piatok od 15. hod. do začiatku večernej sv. omše.

FATIMSKÁ SOBOTA

V Radošine na prvú sobotu mesiaca hodinu pred večernou sv. omšou.

KATECHÉZA

Sviatosť krstu: Rodičia, ktorí žiadajú o krst svojho dieťaťa, si dohodnú termín krstu a katechézy pred ním s kňazom osobne alebo telefonicky (038 5398281, 0905 345869).

Sviatosť manželstva: Snúbenci aspoň tri mesiace pred plánovaným termínom sobáša prídu na farský úrad a žiadajú o udelenia sviatosti manželstva.

Príprava dospelých na prijatie sviatostí: Príprava dospelých na udelenie sviatosti krstu, prípadne iných sviatostí, trvá dva roky.

VYSLUHOVANIE SVIATOSTI ZMIERENIA

Denne okrem nedele pol hodiny pred sv. omšou vo far. kostole.

K prvému piatku:

V Radošine v pondelok od 16.30 do 18.00 hod., v stredu po rannej sv. omši, v piatok od 15.00 do 16.30 hod.

V Behynciach v utorok od 16.30 do 18.00 hod.

V Bzinciach vo štvrtok od 17.00 do 18.00 hod.

Farská knižnica informuje: Otváracie hodiny farskej knižnice zriadenej v priestoroch obecnej knižnice na Obecnom úrade v Radošine sú: **streda od 13.00 do 16.00 hod.**

Webová stránka: www.radosina.nrb.sk

FB: Farnosť Radošina

živé vysielanie – na webovej stránke farnosti

Krátke správy—pokračovanie

- 13. mája bolo prvé sväté prijímanie vo farnosti. Pána Ježiša v hostii po prvýkrát prijalo 16 detí.
- 26. mája bola na žiadosť PZ Havran svätá omša za živých a zosnulých členov PZ. Sv. omši predchádzalo položenie venca k pamätníku v lese nad „Hliníkom“.
- 28. mája až 2. júna sa deti zapojili do akcie Vypni telku, zapni seba (samostatný príspevok).
- V posledných dvoch týždňoch júna sa deti farnosti zapojili do zbierky školských pomôcok organizovanej Slovenskou katolíckou charitou. Deti darovali použité, ale funkčné školské pomôcky a v nedeľu 1. júla ich niesli ako obeť dar v ďakovnej sv. omši na záver školského roka.